

Kim dương

Thầy giáo

Không giữ vẻ mặt lạnh lùng, bất cần hàng ngày, hôm nay trông hẳn có vẻ phởn chí hơn. Hẳn cười trên chiếc xe máy đã cũ phóng như bay về nhà. Trong lòng hẳn lúc này chỉ toàn những ý nghĩ vui vẻ và phấn khởi đến lạ thường. Nếu để ý kĩ thì thấy trên đôi môi của hẳn còn điểm vài nụ cười tủm tỉm đầy mãn nguyện. Bởi một lí do thật đơn giản: hôm nay là ngày 20/11!

Cao gầy, mái tóc rẽ luống làm hai hàng trên khuôn mặt trắng trẻo còn non choẹt, đôi mắt hẳn rực sáng và đầy khát vọng. Đôi mắt nằm sau cặp kính cận luôn ẩn chứa một cái gì vừa gần gũi lại vừa xa xăm đến khó hiểu. Lạnh lùng, pha chút bất cần và với những tài lẻ nên có thể cho hẳn là một tay lẳng tử hay tài tử cũng được. Nhưng hẳn lại là một thầy giáo. Một thầy giáo Tiếng Anh hẳn hoi. Tuy nhiên, điều làm lũ trẻ mà hẳn dạy ở nơi thôn quê kính phục hẳn, ngưỡng mộ hẳn là cái tài sử dụng máy vi tính và những kiến thức về vi tính của hẳn. Sinh ra vào thập niên 80 của thế kỷ XX trong một gia đình mà bố mẹ đều thoát ly đi làm công nhân ở một thị xã nơi miền Bắc. Nhưng sau khi nhà nước xoá bỏ chế độ bao cấp thì cái xí nghiệp nơi bố mẹ hẳn

làm việc bị giải thể. Cả gia đình hẳn phải khăn gói về quê. Khi ấy hẳn mới 12 tuổi. Cái nghèo, cái khổ cứ quẩn chặt lấy gia đình hẳn. Không biết tự bao giờ, từ sâu thẳm trong trái tim non nớt của hẳn đã ập ủ một hoài bão, một khát vọng. Hẳn muốn làm một cái gì đó thật lớn lao, thật to tát để bút lên trên cái tầm thường, cái tù túng của cuộc sống hàng ngày và tìm được ánh sáng ngoài vùng đất tối nơi hẳn sinh sống.

Hẳn lao vào học tập và sau những ngày tháng học tập vất vả thì hẳn chỉ đỗ vào trường sư phạm mà thôi...! Có lẽ, sư phạm không phải là mái trường làm thoả mãn những kì vọng và hoài bão lớn lao của hẳn. Nhưng đó lại là mong muốn của bố mẹ hẳn. Hẳn ít khi thổ lộ tình cảm của mình với bố mẹ nhưng sâu thẳm trong lòng hẳn thì bố mẹ hẳn vẫn là tất cả. Hẳn luôn làm tất cả vì bố mẹ hẳn. Hẳn đi học sư phạm cũng chỉ vì bố mẹ hẳn mà thôi! Có lẽ vì vậy mà hẳn đâm ra bất cần, lười lười học tập cho qua ngày hết tháng!

Nhưng lẽ đời lại không đến nỗi bất công với hẳn đến như vậy. Vào một buổi chiều hè nóng bức và oi ả như bao buổi chiều hè khác của miền Bắc - giữa cái nắng như thiêu như đốt nhưng rồi bất chợt lại xối xả những cơn mưa thoát đến rồi đi - hẳn lại vun vút lao chiếc xe đạp đã cũ đến lớp học. Chiếc xe này là phần thưởng của bố mẹ hẳn giành cho hẳn khi nhập học vào sư phạm. Chợt những giọt nước mưa xuất hiện trên mắt kính của hẳn. Hẳn chỉ kịp lao vội vào một quán ven đường để trú tạm. Và có lẽ là do duyên số với hẳn, cũng chính ở đây hẳn đã bắt gặp được "ánh sáng" cho "lý tưởng sống" của mình. Nơi hẳn trú mưa là một quán Internet. Vì tính với hẳn lúc đó thật là một

cái gì đó còn quá mới mẻ và đầy bí ẩn cần khám phá. Chí tò mò về máy tính của hần nổi lên từ đó. Hần giành dụm toàn bộ số tiền mà mình chắt chiu được sau những giờ đi dạy kèm và làm phụ việc bên ngoài để đi học máy vi tính.

Thành quả vi tính đầu tiên mà hần gặt hái được sau nhiều tháng học tập là một giải nhì trong cuộc thi "soạn bài trên máy vi tính" do Thành Đoàn trường hần tổ chức. Dường như được tiếp thêm động lực, hần lại càng lao vào học vi tính và xin làm thêm ở một quán vi tính nhỏ trong phố. Người hần như gầy thêm đi nhưng đôi mắt hần càng rực sáng hơn trong niềm đam mê mới.

Rồi cũng như bao lứa sinh viên khác, hần phải tạm biệt mái trường để đón nhận những thử thách mới của cuộc sống bên ngoài.

Hần nhận được quyết định phân công công tác. Cái quyết định làm cho hần từ một người đang bay bổng trên bầu trời với những giấc mơ diệu kỳ bỗng nhiên phải lao sụp xuống đất. Hần không tin nổi vào mắt mình nữa. Hần phải về công tác tại một ngôi trường nhỏ ở một miền quê nghèo xa xôi mà hần chưa từng đặt chân đến và cũng chưa hề biết đến...

Trong đầu hần ngổn ngang bao ý nghĩ, bao lựa chọn đan xen, giằng xé tâm tư hần. Hần mất ăn mất ngủ chỉ vì ý nghĩ: nên ở lại thành phố hay về quê. Nếu ở lại thành phố thì hần có thể vẫn có việc làm theo mong muốn của bản thân với thu nhập chấp nhận được. Nhưng sẽ không phải là công việc mà hần đã theo học. Cái thành phố mà hần đã gắn bó sau bao nhiêu năm tháng học tập và đi làm thêm ngoài giờ học. Cả những cuộc vui với bạn bè nữa chứ, những ánh

sáng của đô thành; những thú vui vật chất dường như đã ngấm sâu vào con người hần.....

Về quê ư, ở đó hần sẽ được gì? Một công việc với đúng nghĩa của một ông thầy giáo làng, một cuộc sống buồn tẻ sau những giờ lên lớp. Một cuộc sống thiếu thốn, yên bình và phẳng lặng. Với hần đó đơn giản chỉ là sự vô vị mà thôi!

Nhưng rồi thì hần cũng về miền quê đó để nhận công tác. Trước khi ra trường thì hần cũng kịp tậu cho mình một chiếc xe máy cũ và một chiếc vi tính secondhand.

Những con đường chật hẹp, ngoằn ngoèo, bụi bặm đất đá và đầy ổ gà làm cho chiếc xe máy của hần cứ long lên xồng xọc như một con ngựa bất kham. Sau nhiều lần hỏi đường thì mái trường cũng hiện lên trước mắt hần. Một mái trường nhỏ với hai dãy nhà cấp bốn, một toà nhà hai tầng với 6 lớp học đã ngả màu vàng xỉn được xây dựng chắc đã khá lâu rồi. Những tán cây xà cừ cao lớn rậm rạp như ôm trọn lấy ngôi trường này...

Hần không hiểu rồi mình sẽ có thể làm gì được ở ngôi trường này? Những đứa trẻ ở đây sẽ học tiếng Anh ra sao? Lại còn quan hệ với các đồng nghiệp nữa chứ? Họ sẽ đối xử với mình như thế nào?

Những con người mà trong ý nghĩ ban đầu của hần là quê mùa, nguyên tắc và chậm tiến... Và điều quan trọng với hần là liệu hần còn cơ hội được làm việc với máy vi tính nữa hay không. Thoạt đầu, hần nhìn lũ trẻ với con mắt không được thiện cảm cho lắm. Trông chúng thật nhếch nhác và khó gần...

Cả ngôi trường có một chiếc vi tính đời cũ dùng để phục vụ cho công

việc văn phòng. Nhưng với hần thì đó là một cơ hội rõ rệt. Để cho đỡ buồn và cũng để cho đỡ nhớ vi tính, hần đã mạnh dạn đề xuất với hiệu trưởng cho hần được trợ giúp công việc văn phòng. Tất nhiên là ở đây hần được trọng dụng trong việc xử lý các sự cố văn phòng trên máy vi tính. Trong một cuộc giao lưu do Đoàn trường tổ chức cho các khối lớp, hần đã tạo thành công một phần mềm hỗ trợ cuộc giao lưu trước những con mắt kinh ngạc, thán phục của đám trẻ nơi miền quê còn đói thông tin và chưa biết gì đến cái máy vi tính. Dĩ nhiên là sau đó, trong những giờ lên lớp hần thường xuyên phải trả lời những câu hỏi hiếu kì của lũ trẻ về máy vi tính. Hần ân cần, say sưa giải thích cho chúng biết về lịch sử ra đời của máy vi tính, mô hình cấu tạo, phần cứng; phần mềm, các thiết bị ngoại vi, tính năng và các ứng dụng của máy vi tính vào đời sống thường ngày. Và hần cũng không quên thắp lên trong tâm hồn những đứa trẻ một khát vọng chiếm lĩnh khoa học kỹ thuật để trở thành "thế hệ @" của đất nước trong thời đại mới. Một niềm vui lại đến với hần. Hần đã giành được giải nhất trong cuộc thi "Sáng tạo kỹ thuật dạy học" do Phòng Giáo Dục tổ chức với phần mềm dạy và học tiếng Anh trên máy vi tính. Và cũng không biết tự bao giờ, hần dần cảm thấy gần bó, hoà đồng với các đồng nghiệp; yêu quý mái trường này và cả những đứa trẻ lam lũ đáng yêu kia. Điều quan trọng và có ý nghĩa với hần là hần vẫn còn đất để dụng võ, để phát huy và cống hiến. Hần chẳng ngờ được là mình lại có thể tìm được "ánh sáng lý tưởng" đời mình ở một mái trường nhỏ nơi miền quê nghèo khó, tối tăm mà hần đã từng có ý nghĩ ruồng bỏ.

Hôm nay là ngày 20/11, ngày tết của những người như hần. Hần đã có một ngày vui vẻ với đám trẻ ở trường. Tất nhiên là hần nhận được nhiều hoa và bưu thiếp chúc mừng. Một bưu thiếp mà hần chú ý đến nhất là tấm bưu thiếp nhỏ bé hình chữ nhật tự tạo với những hoa văn hoạ tiết được cắt dán bằng giấy màu. Mặc dù đã được chỉnh sửa rất chu đáo nhưng cũng không thể dấu đi vẻ thô vụng của bàn tay học trò. Hần mỉm cười và mở ra đọc: "Nhân ngày 20/11 con chúc thầy mạnh khoẻ, công tác tốt. Hãy ở lại đây với chúng con mãi nhé, Thầy giáo @ của chúng con" .

Hần tê lạng người đi vì xúc động. Một cảm xúc khó tả đang dâng trào trong lòng hần. Có cái gì đó làm cho hần thấy nghẹn thở nơi con tim mình. Hần cảm thấy nơi sống mũi mình cay cay. Mắt hần đỏ hoe lên và ứ đầy nước tự bao giờ. Hần tự nhủ với lòng mình sẽ phải cố gắng làm một điều gì đó thật bình dị, thiết thực và có ích với lũ trẻ nơi miền đất tối, nghèo khó và lạc hậu này.

Tối nay, hần lại vào mạng. Hần có một người bạn gái đang theo học ở trên thành phố. Họ thường hẹn nhau trên mạng để tâm sự.

Hần bật máy tính và khởi động chương trình chat trên Yahoo. Trên màn hình, người bạn gái đã xuất hiện với dòng tin: "Chào anh giáo" . Hần lạng đi một lát và sức nhớ ra điều gì. Hần gõ nhanh dòng tin: "Loa! loa! loa! thầy giáo @ đây!".

Kim Dương

Sưu tầm: PCCC

Nguồn: vov.org

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 22 tháng 11 năm 2005

